

Pro obyvatele paláce existovaly jen dvě skutečnosti, které o horách věděli a opravdu věřili, že jsou pravdivé: Vermilionské hory jsou domovem stejnojmenných čarodějek (měli k tomuto tvrzení důkaz, protože tehdejší král s nimi před staletími uzavřel dohodu o příměří) a že pokud do nich někdo vešel, pak už se nikdy nevrátil. Hora, ve které bylo království ukotveno, chránila obyvatele před hrůzami z venku.

Nejspíš si říkáte, jak se do paláce vůbec dostávají potraviny či jiné pro život důležité výrobky. Na jih, sever i západ od Skály s královstvím uvnitř se rozléhají Šarlatové hory. Na východě se nachází Kruté moře, přes které námořníci převážejí zásoby, a ty pak skrz podzemní kanál přebírá jen velmi málopočetná skupinka králových nejvěrnějších strážců zavázaných, aby o tom, co je venku, pomlčeli. Avšak král stejně většinu těchto lidí nechával pro jistotu popravovat a odůvodňoval své rozsudky nedůvěryhodností.

Obyčejní lidé se tak vod moře ani nedotknou, také jsou navíc pověstné zrůdami a nebezpečím, akorát v tomto případě je dokázáno, že všechny pověsti jsou pravdivé.

Princezna Morgane seděla ve své komnatě v bledém korzetu a nechávala se svými služebními nachystat na dnešní den. Dnes mají do paláce přijet princové z celého světa, aby se jí mohli dvořit. Dnes si má vybrat manžela. Celé království se na to těšilo, jen ona ne. Nechtěla se vdávat. Nedovedla si představit, že by se musela starat o někoho jiného než o sebe a svého bratra. Nepotřebovala k životu nikoho jiného.

„Slyšela jste, co jsem právě říkala?“ ozvala se služebná Helene poněkud rozzlobeně. Morgane zamrkala a podívala se na ni v zrcadle. Zrovna jí zaplétala vlasy do několika copů a skládala je složitě na hlavě.

„Říkala jsi, jak mám dneska šťastný den?“ zkusila princezna. S tímhle za ní totiž několik posledních dní chodili všichni, tak proč by Helene nemohla? Upřímně jí ale bylo úplně jedno, co její služebná povídala.

„Ne,“ zamračila se na princeznu v zrcadle, „ptala jsem se, jakou ozdobu vám mám dát do vlasů.“ Natáhla před ní ruce, v každé držela jednu kovovou sponu. V levé ruce měla stříbrnou plochou, ve tvaru pugetu růží, ve středu každého květu byl vložen drobný žlutý kamínek. V pravé ruce držela zlatý skřípec zdobený většími smaragdy.

„Tu stříbrnou,“ rozhodla se Morgane okamžitě. Bylo jí vcelku jedno, co bude mít dnes na sobě. Stejně jako jí bylo jedno, jestli od ní všichni nápadníci utečou, protože si navybírá to nejsměšnější oblečení a bude vypadat příšerně. Dokonce by si to i přála. Problém byl v tom, že nemohla vypadat příšerně. I kdyby ji vymáchali v marmeládě a posypali peřím, byla by pořád krásná.

Helene jí bez námitek sponu nasadila a připevnila tak všechny vlasy na hlavě. Jen pár pramínek za ušima jí vytahala a natočila, aby nevypadala ulízaně.

„Tak,“ napřímila se služebná, pyšná na své dílo, „hotovo. Vypadáte překrásně.“ Princezna se na sebe podívala do zrcadla. Opravdu vypadala překrásně. Čokoládové vlasy měla vznešeně upravené, dokonalé ostřeji zahnuté obočí učesané. Helene jí kolem očí a do koutků nanasla světlé perleťové stíny, čímž ještě vyzdvihla její krásné velké oči. Právě oči byly dominantou princeznina obličejce, jasné svítily v barvě limetky a kolem zorniček měla zlatý kroužek, který vypadal, jako by jí do očí někdo prskl zlatý prášek. Takové oči nikdo kromě ní a jejího bratra neměl.

Služebná princezně zvýraznila její už tak výrazné lícní kosti a nanasla na ně trochu třpytu, plné rty potřela balzámem a nechala bez barvy.